

land om

HJEMMET-REPORTASJE

Tekst og foto:
Arild Mikkelsen

Etter 40 år i jungelen bor Anna Strømsrud (73) nå i en liten, rød hytte blant bølgen kornåkrer på Løten. Overgangen har vært kolossal, sier hun, fordi hun i dag regner seg mer som indianer enn som nordmann. Men diverse sykdommer har tvunget henne hjem igjen, og det er hun glad for, for Norge er et alle tiders land å være syk i når helsen først skranter. Og det kan den ikke unngå å gjøre etter 40 år i tropene.

Så Anna har altså slått seg midlertidig til ro med et hjerte som har hatt slag, pose på magen, tre store ryggoperasjoner og malariaanfall som med jevne mellomrom slår henne ut.

- Det er forresten noe veldig rart med min malaria, for det er ingen lege i Norge som tror på den. Jeg vet at jeg har malaria, fordi jeg har hatt det i nesten 40 år. Men legene sier at jeg ikke har det, fordi prøvene deres viser noe annet. «Ja, men jeg kjenner kroppen min, og vet hvilken malaria-medisin jeg trenger for å komme meg på bena igjen,» sier jeg. Men nei, disse medisinene vil de ikke skrive ut, selv om de er helt uten bivirkninger. Forstå det den som kan, sier en undrende misjonær, som under siste malariaanfallet fikk malariamedisin av noen venner. Og naturligvis ble hun bra av den, som så mange ganger før...

Det er imidlertid ikke sykdom, men Annas enestående liv denne artikkelserien skal handle om. Og Anna forteller i fargerike vendinger og på sjarmerende Løten-dialekt om sin skjebne som hun la i Vårherres hender som 12-åring. Da ble hun døpt pinsevenn med «neddykking av hele legemet», som hun uttrykker det.

Fant sitt kall

Anna var nummer syv i en barneflokk på 10 som vokste opp i Sopolimskroken, langt ute på landsbygda noen kilometer utenfor Løten sentrum. Det særegne stedsnavnet skyldes at det var noen gamle kaller der som laget sope-limer om vinteren, og gikk omkring og solgte dem om sommeren.

◀ INDIANER-ANNA:

Anna Strømsrud føler seg mer som indianer enn norsk etter 40 år i jungelen, noe dette fargerike hodeplagget er med på å understreke.

▶ ANNA SOM

EVANGELIST: Slik så Anna Strømsrud ut da hun dro som evangelist til Senja i Troms i 1951. Hun var 21 år gammel, og ble der oppe i ni år før Den Hellige Ånd kom og fortalte henne at hun skulle dra til et land hun aldri hadde hørt om.

(Foto: Privat)

▶ **BÅTFLY:** I dette firemotors båtflyet av meget gammelt fabrikkat ankom Anna Strømsrud Paraguay i 1961. Hun måtte vente i hovedstaden Asunción en måned før det kom noen ut av jungelen for å hente henne. (Foto: Privat)

◀ **PÅ VILLE JUNGELVEIER:** Anna på vei inn i jungelen for første gang. Stadige regnskyllet sinket ferden på umulige veier, og det tok 14 dager å nå misjonsstasjonen! (Foto: Privat)

De hadde ikke mye å rutte med i Strømsrud-familien, minnes Anna, men de manglet aldri noe.

- En veldig lykkelig oppvekst, legger hun fornøyd til.

- Jeg var forresten den mest privilegerte i hele den store søskenflokk, fordi jeg gikk på realskole på Hamar. Jeg ble dermed den eneste i familien med videregående utdannelse. Det satte jeg naturligvis umåtelig stor pris på, men jeg hadde ennå ikke staket opp livskursen og fått den indre roen som jeg lengtet sånn etter. Det var noe som ikke var som det skulle være. Jeg virret litt frem og tilbake en stund, og prøvde meg på litt av hvert. Jeg sto i butikk, men trivdes ikke med det. Så var jeg innom et aldershjem, men fant meg ikke til rette der heller. Så prøvde jeg barnepleien, men nei. Jeg skjønnte ikke at Gud hadde helt andre planer med meg. Det fattet jeg ikke før jeg begynte på Bibelskolen. Da begynte livet mitt langsomt å ta form, forteller 73-åringen.

På Bibelskolen traff Anna en kvinnelig evangelist fra Senja i Troms. Vårherre ordnet det slik at Anna skulle få bli med denne kvinnen til hennes hjemtrakter utpå sommeren i 1951. Da var Anna 21 år, men fremdeles veldig beskjeden, faktisk så beskjeden at hun led under det.

Som omreisende evangelist måtte Anna stadig stå opp og tale til forsamlinger rundt omkring på øya. Det var ille, innrømmer hun i dag, og det tok henne to år før denne vegringen forlot henne. Men da var hun til gjengjeld helt sikker i sin sak. Det var misjonær hun skulle bli. Ikke på Senja, men et eller annet sted ute i den store

verden hvor det virkelig var nød og elendighet.

Den Hellige Ånd

Etter ni år på den vakre øya i Troms følte Anna veldig sterkt at nå var hennes tid der oppe over. En rastløshet kom plutselig over henne, og en hel natt lå hun våken. I løpet av disse skjebnesvangre timene mottok hun sitt nye oppdrag fra oven.

Anna forteller: - Jeg var selv helt overbevist om at jeg skulle til negrene i Afrika. Det var jo dit stort sett alle misjonærer dro. Men det skulle altså ikke jeg. Jeg fikk klar beskjed om å dra til Paraguay, til et land i Sør-Amerika som jeg faktisk aldri hadde hørt om! Men dette er måten Den Hellige Ånd jobber på. Den gir klare og tydelige beskjeder uten at den hverken lar seg se eller høre, det er det som er så fantastisk med den.

Man stiller naturligvis ikke spørsmålsteget ved Vårherres avgjørelser, så Anna la i vei til Paraguay med to kasser med eiendeler, foruten en gitar, et trekkspill og en fiolin.

- Det skulle vise seg lurt, fordi indianerne var veldig glade i musikk, spesielt trekkspillmusikk. Trekkspillet hjalp meg med å bryte ned barrierer og åpne dører som ellers ville vært låst for meg. Hvem ville vel trodd det? Med meg på flyttelasset til Paraguay hadde jeg også et parafindrevet kjøleskap. Det sto nemlig øverst på ønskelisten til den lille misjonsstasjonen dypt inne i jungelen, forteller hun.

I syv uker var Anna på vei over Atlanterhavet med kurs for Paraguay. Pinsemisjonen i Norge had-